

Ármány, intrika és bizarr társadalmak.

A RAB HERCEG

C. S.
PACAT

finep
selection

C. S.
PACAT

A RAB HERCEG

1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

PROLÓGUS

— **H**ALLOTTUK, HOGY AZ ÖNÖK HERCEGE SAJÁT HÁREMET TART — szólt Lady Jokaste. — Ezek a rabszolgák bármely hagyománytisztelő uralkodónak kedvére valóak lennének, de megkértem Adrastust, hogy készítsen elő valami meglepetést ráadásként. Egy személyes ajándékot az önök hercegének a királytól. Egy csiszolatlan gyémántot.

— Öfelsége már így is oly gáláns — felelte Guion főtanácsos, Vere nagykövete.

Végigsétáltak a panorámafolyosón. Guion szőlőlevélbe csomagolt ínycsiklandó fűszeres húst lakmározott, miközben odaadó rabszolgák legyezték a déli hőségben. Egyre inkább hajlandó volt elismerni, hogy ennek a barbár országnak megvan a maga varázsa. Az étel egyszerű, a rabszolgák viszont makulátlanok: tökéletesen engedelmesek, és arra képezték ki őket, hogy a háttérben maradva megérezzék, mi a dolguk. Egyáltalán nem hasonlítottak a vere-i királyi udvar elképeztetett házi kedvenceire.

A panorámafolyosót két tucat közszemlére tett rabszolga ékesítette. Mindannyian meztelenek voltak, vagy csupán áttetsző selyem fedett a testükből valamicskét. A rabszolgák rubintokkal és tanzanitokkal

cicomázott arany nyakörvet viseltek, csuklójukon pedig aranybílincset. Mindezek kizárólag dekorációs célt szolgáltak. A rabszolgák térdeltek, hogy ezzel is mutassák engedelmességüket.

Ők Akielos királyának ajándékai Vere Kormányzójának – meglehetősen nagylelkű ajándékok. Már maga az arany is kisebb vagyont ért, a rabszolgák pedig bizonyára a legnagyobb szerűbbek közé tartoznak Akielosban. Guion négy szemközt már meg is jelölte a palota egyik rabszolgájának fülét, hogy saját célra használja őt: egy szelíd, elképesztően karcsú derekú fiatalot sötét szemekkel és hatalmas pillákkal.

A folyosó túlsó végéhez érve Adrastus, a Királyi Rabszolgák Őrzője fürgén meghajolt, és összeérintette láncos, barna bőrcsizmájának sarkait.

– Á, itt is vagyunk – mosolygott Lady Jokaste.

Egy várószobába léptek, ahol Guionnak elkerekedett a szeme.

Egy olyan megkötözött férfi rabszolgát őriztek ott gondosan, amelyet még sohasem látott.

Ez a rabszolga erőteljes izomzatával és tekintélyes termetével nem olyan díszláncokat viselt, mint a többiek a folyosón. Az ő láncai valódiak voltak: kezét a háta mögé szíjazták, törzsét és lábát pedig vastag pántokkal béklyózták le. Ennek ellenére úgy tűnt, hogy alig sikerül kordában tartani a testi erejét. Sötét szeme vadul villogott a szájperek fölött, a törzsét és lábát féken tartó drága pántok tájkáját közelebbről megnézve látszottak a vörös nyomok, mert korábban vadul küzdött ellenük.

Guionnak felgyorsult a szívverése, szinte pánikba esett. Csiszolatlan gyémánt? Ez a rabszolga sokkal inkább hasonlít egy vadállatra. Egyáltalán nem olyan, mint a folyosót szegélyező huszonnégy szelíd kiscica. Még a puszta testi erejét is alig lehetett megzabolázni.

Guion ránézett Adrastusra, aki lemaradt, mintha feszélyezné a rabszolga jelenléte.

– Az összes új rabszolga meg van kötözve? – érdeklődött, miközben próbálta rendezni a vonásait.

– Nem, csak ő. Mert ami őt illeti... – habozott Adrastus.

– Igen?

– Nincs hozzászokva az irányításhoz – válaszolta Adrastus aggodalmas oldalpillantást vetve Lady Jokaste felé. – Nincs kiképezve.

– Úgy hallottuk, hogy a Herceg kedveli a kihívásokat – tette hozzá Lady Jokaste.

Guion megpróbálta tompítani a reakcióját, ahogy ismét a rabszolgára nézett. Felettből megkérdőjelezhető volt, hogy ez a barbár ajándék tetszik-e majd a hercegnek, aki finoman szólva sem táplált meleg érzéseket Akielos kegyetlen lakói iránt.

– Van neve? – kérdezte Guion.

– Az önök hercege természetesen szabadon elnevezheti, ahogy szeretné – mondta Lady Jokaste. – De úgy vélem, nagyon a király kedvére való lenne, ha a Damen nevet kapná – csillant fel a szeme.

– *Lady Jokaste*... – tiltakozott látszólag Adrastus, noha ez természetesen lehetetlen volt.

Guion egyikükre nézett. Láta, hogy valamiféle megnyilvánulásra számítanak tőle.

– Ez felettből... érdekes névválasztás – jegyezte meg végül Guion. Valójában elszörnyedt.

– A király szerint is – húzta el egy kicsit a száját Lady Jokaste.

Egy gyors kardvillantással vágta el a rabszolgája, Lykaios torkát. A lány a palotában szolgált, nem kapott harci kiképzést, és olyan

édesen szófogadó volt, hogy még oda is nyújtotta a nyakát a csapásra. Nem kapott esélyt arra, hogy engedelmeskedjen vagy ellenálljon. Hangtalanul csuklott össze, hófehér végtagjai mozdulatlanul hevertek a fehér márványon. Alatta lassan növekedni kezdett a vértócsa a márványpadlón.

– Elfogni! – parancsolta a berohanó katonák egyike, egy hosszú barna hajú férfi. Damen talán egyszerűen csak döbbenetében hagyta, hisz a két katona épp abban a pillanatban ragadta meg Lykaiost, hogy lemészárolja.

Az első összecsapás végére három katona halott volt, Damen pedig egy kard birtokába került.

A vele szemben álló férfiak tétováztak és visszakoztak.

– Ki küldött benneteket? – szólalt meg Damen.

– A király – felelte a hosszú hajú.

– Apám? – folytatta Damen. Kis híján leeresztette a kardját.

– Kastor. Az apád halott. Kapjátok el!

Damennek a vérében volt a harc. Képességeit a veseszületett erőnek, természetes adottságainak és a fáradhatatlan gyakorlásnak köszönhetette. De ezeket az embereket olyasvalaki küldte, aki nagyon is tisztában volt ezekkel, sőt azt sem becsülte alá, hogy hány katona kell egy ilyen kaliberű férfi legyőzéséhez. Damen nem állhatta sokáig a túlerőt, mielőtt hátracsavarták a karját, és kardot szegeztek a torának.

Ekkor naivan azt hitte, hogy meg fogják ölni. Helyette megvertek, megkötözték, és amikor ki akart szabadulni, és fegyvertelen létere elismerésre méltó pusztítást végzett, ismét megvertek.

– Ki vele innen! – adta ki az utasítást a hosszú hajú katona, halántékán masszírozva a vékony vércsíkot.

Dament belökték egy cellába. Az elméje, ami világos és egyenes gondolkodáshoz volt szokva, nem tudta megfejteti, mi történik.

– Vigyetek a bátyámhoz! – követelte, mire a katonák csak röhögtek, és az egyikük hasba is rúgta.

– A bátyád volt az, aki kiadta a parancsot – vetette oda valame-lyik gúnyosan.

– Hazudsz. Kastor nem áruló.

De bevágódott a cella ajtaja, s Damen most először kételkedni kezdett.

Egy gyenge hang azt súgta neki, hogy naiv volt, amiért nem számított erre, nem látta előre. Talán nem volt hajlandó észrevenni, nem adott hitelt a sötét pletykáknak, melyek mintha nem tartották volna tiszteletben egy fiú utolsó együtt töltött napjait a beteg, haldokló apjával.

Reggel eljöttek érte. Addigra megtörtént a felismerés, így Damen azt kívánta, bárcsak bátran és büszkébben találkozhatna az elrablójával. Azért hagyta, hogy hátrakössék a karját, és megadta magát a durva bánásmódnak, amikor a lapockái között meglökve útnak indították.

Amikor rájött, hogy hová viszik, megint elkezdett vadul küzdeni.

A szobát egyszerűen faragott fehér márvány borította. A szintén márvánnyal fedett padló lejtett egy kissé, hogy egy diszkrétén meghúzó-dó lefolyóba torkolljon. A plafonról egy pár béklyó lógott le, amikhez a vadul tiltakozó Dament akarata ellenére odaláncolták, két karját a feje fölé emelve.

Ez volt a rabszolgák fürdője.

Damen ráncigálta a béklyóit. Meg se moccantak. Már kék-zöld volt tőlük a csuklója. A víz másik oldalán párnák és törülközők heverték, csinos halomba rendezve. A párnák között különböző formájú és színű üvegek csillogtak ékkövek módjára, tele mindenféle olajjal.

A víz illatos volt, tejszerű, és lassan elsüllyedő rózsaszirmok díszítették. Minden volt, ami csak dukál. Ez nem történhet meg... – gondolta Damen, és valami összerándult a mellkasában. Dühös volt, felháborodott, és ezek alatt valahol mélyen egy új érzéstől szorult össze és kavargott a gyomra.

Az egyik katona begyakorolt fogással mozdulatlaná tette hátulról. A másik elkezdte vetkőztetni.

Nem tartotta kapocs a ruházatát, így könnyedén lehullott róla. A szandált levágták a lábáról. Damen a szégyentől égő arccal állt ott megbéklyózva és meztelenül, bőrét pedig körülvette a fürdőben terjengő meleg, párás levegő.

A katonák hátrahúzódtak a boltív alá, ahol valaki elbocsátotta őket. Egy ismerős férfi szép metszésű arccal.

Adrastus volt, a Királyi Rabszolgák Őrzője. Előkelő pozícióját Theomedes király ruházta rá. Damen érezte, hogy olyan hévvel uralkodik el rajta a harag, hogy szinte elvakítja. Mire észhez tért, látta, hogy Adrastus mustrálja.

– Rám ne merd emelni a kezedet! – szólt rá Damen.

– Parancsnak engedelmeskedem – felelte Adrastus, bár tétovázott.

– *Megöllek!* – közölte Damen.

– Talán egy... egy nő... – hátrált egy lépést Adrastus, majd súgott valamit az egyik kísérő fülébe, aki meghajolt, és elhagyta a helyiséget.

Nemsokára egy újabb rabszolga lépett be. Gondosan választották ki, Damen ízlése szerint. Bőre olyan fehér volt, mint a fürdő márványburkolata, szőke haja pedig egyszerűen feltűzve, közszemlére

téve nyakának elegáns ívét. Kerekded mellei kirajzolódtak a fátyolszövet alatt, és rózsaszín mellbimbói is felsejlettek.

Damen ugyanolyan aggodalommal figyelte a közeledtét, amilyen-nel az ellenség mozdulatait követné a csatamezőn, bár nem volt idegen számára a helyzet, hogy egy rabszolga szolgálja ki.

A rabszolganő keze a ruháját összefogó kapocshoz emelkedett. Előbb az egyik mellének ívét fedte fel, aztán a karcsú derekát, majd a fátyolszövet leomlott a csípőjén, és még lejjebb. Végül az egész ruhája földet ért, és lehajolt egy vízmerítő edényért.

A meztelen rabszolganő lemosta Damen testét – beszappanozta és leöblítette –, mit sem törődve azzal, hogy közben a saját bőrére is ráfolyt a víz, és ráloccsant kerek melleire. Végül a saját haját is benedvesítette és beszappanozta, alaposan megmosta, majd lábujjhegyre állva ráöntötte az egyik kisebb csöbörnyi meleg vizet Damen fejére hátulról.

Damen kutya módjára megrázta magát. Körülnézett, hogy hol van Adrastus, de a Királyi Rabszolgák Őrzője mintha eltűnt volna.

A rabszolganő fogta az egyik színes fiolát, és töltött belőle egy kis olajat a tenyerébe, amivel bevonta mindkét kezét, és módszeres mozdulatokkal elkezdte bemasszírozni Damen bőrébe – mindenhová. Közben végig lefelé szegte a tekintetét. Még akkor is, amikor szándékosan lelassította a mozdulatait, és hozzádörgölözött. A láncok bele-mélyedtek Damen ujjjaiba.

– Elég volt! – szólalt meg Jokaste, mire a rabszolganő gyorsan hátrahúzódtott Damentől, és azonnal levetette magát a vizes márványpadlóra.

A szemmel láthatóan izgatott Damen állta Jokaste higgadt, elismerő pillantását.

– Találkozni akarok a bátyámmal – jelentette ki Damen.

– Neked nincs bátyád – közölte Jokaste. – Nincs családod. Nincs neved, rangod és pozíciód. Mostanra legalább tudhatnál ennyit.

– Azt hiszed, hogy fejet hajtok? Hogy basáskodjon fölöttem ez a ki is... Adrastus? Le fogom tépni a fejét.

– Igen, bizonyára. De nem a palotában fogsz szolgálni.

– Hát hol? – kérdezte élesen Damen.

Jokaste csak nézett rá.

– *Mit tettetek?* – folytatta Damen.

– Semmit – válaszolta Jokaste. – Csak választottunk a fivérek közül.

Legutóbb Jokaste szobájában beszélgettek; a nő keze a karjának nyomódott.

Olyan volt, akár egy festmény. Szőke hajfürtjei tökéletes csigákban omlottak le, magas és szép ívű szemöldöke pedig klasszikus szépségű arcvonásaival együtt higgadtságot tükrözött. Miközben Adrastus lemaradt, Jokaste finoman megmunkált szandálja nyugodt és határozott léptekkel kopogott felé a vizes márványpadlón.

– Miért hagytok életben? Miféle... szükséglet kielégítésére jó ez? – tűnődött el Damen. – Pedig tiszta sor lenne, leszámítva ezt. Talán...

Damen elhallgatott. Jokaste szándékosan félreértelmezte a szavait.

– Testvéri szeretet? Egyáltalán nem is ismered őt, ugye? A halál könnyű és gyors. Az viszont örökké kísérteni fog, hogy egyetlenegyszer győzött le téged, de már csak ez számít.

Damen érezte, hogy teljesen más kifejezés ül ki az arcára.

– *Micsoda?*

Jokaste minden tartózkodás nélkül megérintette az arcát. Karcsú, fehér és makulátlanul elegáns ujjai voltak.

– Megértem, miért kedveled a világos bőrt – szólt Jokaste. – A tiéden nem látszanak a zúzódások.

Miután ráadták az arany nyakörvet és a bilincset, kifestették az arcát.

A férfi meztelenség nem számított tabunak Akielosban, de a festék a rabszolgaság jele volt, ennél fogva megalázó. Damen úgy érezte, hogy nincs nagyobb szégyen, mint amikor a földre lökték őt Adrastus előtt. Aztán meglátta Adrastus arcát, sóvárgó tekintetét.

– Hogy te milyen... – legeltette rajta Adrastus a szemét.

Damennek hátra volt kötve a keze, a többi béklyója pedig csak némi csoszogást tett lehetővé. Ezúttal pedig kiterítve hevert a földön Adrastus lábai előtt. Sikerült feltérdelnie, de két ór szorítása megakadályozta, hogy még jobban felemelkedjen.

– Ha egy tisztségért műveltél... – szólalt meg Damen szintiszta gyűlölettel a hangjában – akkor bolond vagy. Sohasem fogsz előre lépni. Nem bízik benned. Voltál már áruló azért, hogy előnyhöz juss.

Feje oldalra csapódott az ütéstől. Végighúzta a nyelvét az ajka belső felén, és érezte a vér ízét.

– Nem adtam engedélyt, hogy beszélj – jelentette ki Adrastus.

– Úgy ütsz, mint egy csecsszopó korcs – vetette oda Damen.

Adrastus elfehéredett arccal hátrált egy lépést.

– Szájpecket neki!

Damen megint hiába küszködött az örökkel szemben. Avatott mozdulatokkal feszítették szét a száját, hogy belenyomjanak egy ronggyal vastagon borított vasdarabot, és gyorsan megkössék hátul. Mindössze egy tompa kis hangot tudott hallatni, mégis dacosan le sújtó pillantást vetett Adrastus felé.

– Még nem érted, de majd fogod – szólt Adrastus. – Meg fogod érteni, hogy amit a palotában, a tavernákban és az utcán mondanak, az az igazság. Rabszolga vagy. Semmit sem érsz. *Damianos herceg halott.*

ELSŐ FEJEZET

DAMEN FOKOZATOSAN TÉRT MAGÁHOZ. Elkábított teste végtagjai ránehezültek a selyemlepedőre, s ólomsúlyúak voltak a csuklóján lévő aranybilincsek. Szemhéja felemelkedett és újra lecsukódott. Először nem értette, milyen hangokat hall, de vere-i nyelven sutyorogtak körülötte. Ösztönei azt súgták, hogy keljen fel.

Összeszedte magát, és feltérdelt.

Vere-i nyelven beszélő emberek?

Zagyva gondolatai erre a következtetésre jutottak, amivel eleinte nem tudott mit kezdeni. Nehezebb volt uralkodnia az elméjén, mint a testén. Még semmire sem emlékezett az elfogása utáni időszakból, ám azt tudta, hogy valamennyi idő eltelt. Azzal is tisztában volt, hogy valamikor elkábították. Kutatott az emlék után. Végül megtalálta.

Megpróbált elszökni.

Elszállították egy városszéli házhoz egy lelakatolt, szigorúan őrzött kocsiban. Bevonszolták egy zárt udvarba, és... harangszóra emlékezett. Az udvart hirtelen betöltötte a harangok hangja, a város legmagasabb pontjai felől érkező kakofónia, amit a langymeleg esti levegő hozott magával.

Alkonyati harangszóval hirdették ki az új királyt.

Theomedes halott. Éljen Kastor!

A harangszó hallatán eluralkodott Damenén az érzés, hogy muszáj elmenekülnie, s ez háttérbe szorított minden törekvést arra, hogy óvatos legyen, vagy fedezékbe vonuljon. Hullámokban árasztotta el a düh és a keserűség. A lovak ijedelme hozta el számára a lehetőséget.

Csakhogy fegyvertelen volt, és katonák vették körül a zárt udvaron. Utána nem bántak vele kesztyűs kézzel. Belökték egy cellába, mélyen a ház gyomrába, aztán pedig elkábították. Összemosódtak a napok.

A többiből csupán egy-egy röpke jelenetet tudott felidézni, például a pofont – ettől összeszorult a gyomra –, és a ráfröccsenő sós vizet, ami hajóútról árulkodott.

Kezdett kitisztulni a feje. Most először – ki tudja, mióta?

Mennyi idő telt el az elrablása óta? Mikor szóltak a harangok? Mióta hagyja, hogy ez így folytatódjon? Damenben feltámadt az akaraterő, így a térdelésből talpra tudott állni. Muszáj megvédenie az otthonát, a népét. Tett egy lépést.

Lánccsörgés hallatszott. Kicsúszott a lába alól a kőburkolat. Megszédült, és elhomályosult a látása. Gyorsan kinyújtotta a karját, hogy megkapaszkodva visszanyerje az egyensúlyát. Fél vállát a falnak vetve nagy akarattal sikerült elérnie, hogy ne csússzon vissza. Egyenesben tartotta magát, és leküzdötte a szédülést. Hová került? Rávette ködös elméjét, hogy leltárt készítsen magáról és a környezetéről.

Az akielosi rabszolgák rövid ruháját viselte, és tetőtől talpig tiszta volt. Feltételezte, hogy ezek szerint gondját viselték, bár az agya nem tudott emlékképpel szolgálni arról, hogy ez megtörtént. Nekifeszült az arany nyakörvének és az aranybilincének. A nyakörve láncra oda volt lakatolva egy horoghoz a padlón.

Egy pillanatig azt hitte, kitör rajta a pánik: enyhe rózsailatot érzett.

Ami a szobát illeti: akármerre nézett, díszekkel volt tele. A faajtók finom mintázatúak voltak, ismétlődő motívumaik pedig helyenként áttörték a fát, akár egy rostély. Átsejlett rajtuk a külvilág. Az ablakokat hasonló csipkék díszítették. Még a padló kövezete is több színben játszott, szabályos alakzatokba rendezve.

Minden „minta a mintában” hatást keltett. A vere-i elme cifra szüleményei. Ekkor tudatosult benne hirtelen: vere-i hangok, a megalázó szemle Guion főtanácsos előtt – „Az összes új rabszolga meg van kötözve?” –, a hajó és az úti cél.

Ez itt Vere.

Damen szörnyülködve nézett körül. Az ellenséges terület szívében volt, több száz kilométernyire az otthonától.

Nem állt össze a kép. Lélegzett, nem voltak sebesülései, és nem szenvedett olyan sajnálatos balesetet, mint amire számítani lehetett volna. Vere népének jó oka volt rá, hogy gyűlölje az akielosi Damianos herceget. Miért hagyták őt életben?

Nyló retesz zaja zökkentette vissza Dament a jelenbe.

Két férfi caplatott be a szobába. Damen aggódva figyelte őket: az elsőben határozottan felismerte a vere-i fogdmeg a hajóról. A másik idegen volt: sötét hajú, szakállas, helyi ruházatú, és ezüstgyűrűk borították minden egyes ujjpercét.

– Ez az a rabszolga, akit felajánlanak majd a Hercegnek? – kérdezte a gyűrűs.

A fogdmeg bólintott.

– Azt mondtad, hogy veszélyes. Mi ő? Hadifogoly? Bűnöző?

– Tartsátok láncra verve! – vont vállat a fogdmeg, mintha egyúttal azt is üzenté volna, hogy „ki tudja?”.

– Ne légy ostoba! Nem tarthatjuk örökké láncra verve.

Damen érezte, hogy a gyűrűs férfi végigjáratja rajta a tekintetét, aztán szinte csodáló hangnemre váltott.

– Nézz csak rá! Még a Herceget is le fogja foglalni.

– A hajó fedélzetén, amikor balhézott, el kellett kábítani – idézte fel a fogdmeg.

– Értem – vágott hirtelen kritikus arcot a gyűrűs. – Szájpecket neki, aztán fogjátok rövidebbre a láncot, hogy a Herceg megtekinthesse. És szervezzetek megfelelő kíséretet! Ha bajt csinál, akkor tegyék azt, amit tennetek kell! – parancsolta olyan határozottan, mintha Damen csupán elenyésző fontossággal bírna a számára, s nem lenne több egy feladatnál a napi teendők listáján.

Damennek kezdett derengeni a kábítószer kódén át, hogy a fogvatartói nem ismerik rabszolgájuk kilétét. *Hadifogoly? Bűnöző? Óvatosan kifújta magát.*

Muszáj csendben meghúzódnia, hogy ne keltsen gyanút. Eléggé észhez tért már ahhoz, hogy tudja: Damianos hercegeként egyetlen éjszakát sem élne túl itt, Vere-ben. Sokkal jobb, ha névtelen rabszolgának hiszik.

Hagyta, hogy akként kezeljék. Felmérte a kijáratokat és az őt kísérő örök rátermettségét. Az örök ereje sokkal kevesebbet nyomott a latban, mint a nyaka körül húzódó láncé. Kezét a háta mögé szíjazták, szájpecket kapott, s a nyakörvének láncát mindössze kilenc szemre kurtították, így még térdelve is le kellett hajtania a fejét, és alig tudott felnézni.

Mindkét oldalára örök álltak, mint ahogyan a vele szemben lévő ajtók két oldalára is. Ekkor jutott ideje arra, hogy megérezze a szoba várakozással teli csendjét és a saját egyre szaporább szívverését.

Hirtelen nagy sürgés-forgás támadt: közelgő léptek és emberi hangok zaja.

A hercegi szemle.

Vere kormányzója tartotta a trónt az unokaöccsének, a koronahercegnek. Damen szinte semmit sem tudott a hercegről, csupán annyit, hogy a két fivér közül ő volt a fiatalabb. A bátyjáról, a korábbi trónörökösről Damen pontosan tudta, hogy halott.

Udvaroncok sereglete lépett be a szobába.

Mindannyian jellegtelenek voltak, leszámítva egyvalakit: egy lenyűgözően szép arcú férfit. Egy ilyen arc kisebb vagyont érne az akielosi rabszolganegyedben. Felkeltette és megragadta Damen figyelmét.

A fiatalembernek szőke haja volt, kék szeme és nagyon világos bőre. Sötétkék, zsinóros, puritán ruházata túlságosan elütött világos bőrszínétől, és éles kontrasztban állt a túldíszített helyiségekkel. Nem viselt ékszer, még csak gyűrűt sem.

Ahogy közeledett, Damen látta, hogy a szép metszésű arcon arrogáns és kellemetlen kifejezés ül. Damen ismerte ezt a típust: önző és egoista, akit arra neveltek, hogy túlbecsülje a saját értékét, és hajlamos legyen a kicsinyes zsarnokoskodásra mások felett. Elkényeztetett.

– Úgy hallom, Akielos királya ajándékot küldött nekem – szólalt meg a fiatal férfi, aki Laurent volt, Vere hercege.

– Egy térden csúszó akielosi. Milyen találó!

Damen tisztában volt vele, hogy az udvaroncok figyelik őt, hiszen azért gyűltek össze, hogy tanúi legyenek, amiként a Herceg a rabszolgáját fogadja. Laurent lába földbe gyökerezett, amint meglátta

Dament: úgy elsápadt az arca, mintha megpofozták vagy megsértették volna. Damen csonka látótere – amennyit a nyaka köré fonódó rövid lánc engedett – elég volt ahhoz, hogy lássa ezt. Laurent viszont gyorsan rendezte a vonásait.

Damen már sejtette, hogy ő csupán egy nagyobb rabszolga-különítmény egyik tagja, de most két udvaronc reszelős hangú sutyorgása meg is erősítette ezt. Laurent úgy nézett rajta végig, mintha valami árucikket mustrálna. Damen érezte, hogy megfeszül az állkapcsa.

– Kéjrabslolgának szánták, de nincs kiképezve – jegyezte meg Guion főtanácsos. – Kastor javasolta, hogy őfelsége esetleg betörhetné a maga örömére.

– Nem vagyok annyira elkészerítő helyzetben, hogy mocsokkal kelljen beszennyeznem magamat – felelte Laurent.

– Igenis, felség.

– Feszítsétek keresztre! Úgy vélem, ez majd felment a kötelességem alól Akielos királya felé.

– Igenis, felség.

Damen érezte Guion főtanácsos megkönnyebbülését. Gyorsan odaintették a fogdmegeket, hogy elvigyék. Damen feltételezte, hogy személye diplomáciai kihívást jelenthet: Kastor ajándéka elmosta a határvonalat, ami a bőkezű és a visszataszító fogalma között húzódik.

Az udvaroncok induláshoz készülődtek. Vége a gúnyjátéknak. Damen érezte, hogy a fogdmeg lehajol a padlón lévő vashoroghoz. Le fogják venni róla a láncot, és odaviszik a kereszthez. Megfeszítette ujjait, és tekintetét egyetlen ellenfelére, a fogdmegre irányítva igyekezett összpontosítani.

– Várj! – szólt Laurent a fogdmegnek, mire az megtorpant és felgyenesedett.

Laurent tett néhány lépést előre, hogy odaálljon Damen elé, s ki-fürkészhetetlen arccal nézett le rá.

– Beszélni akarok vele. Vegyétek ki a szájából a pecket!

– Nagy a szája – figyelmeztetett a fogdmeg.

– Őfelsége, ha szabadna javasolnom, hogy... – kezdte Guion fő-tanácsos.

– Gyerünk!

Damen végighúzta a nyelvét a szája belső felén, amikor a fogd-meg kivette a pecket.

– Hogy hívnak, drágaság? – kérdezte Laurent nem túl kedvesen.

Damennek több esze volt annál, mintsem hogy bármit is válaszoljon az ilyen negédes érdeklődésre. Felnézett Laurent szemébe. Ez hiba volt. Farkasszemet néztek egymással.

– Lehet, hogy fogyatékos – vetette fel Guion.

Kristálytisztá, kék szempár nézett vissza rá. Laurent lassan megismételte a kérdést az akielosiak nyelvén.

– Jobban beszélem a nyelvedet, mint te az enyémet, drágaság – bukott ki a válasz Damenből, mielőtt lakatot tehetett volna a szájára.

A legenyhébb akielosi akcentust hordozó szavai mindenki számára érthetőek voltak, amivel ki is érdemelt egy nagy ütést a fogdmegtől. Miheztartás végett a kísérők egyike még arccal le is nyomta a padlóra.

– Akielos királya azt üzenete, hogy ha őfelségének megfelel, hívja Damenek – jelezte a fogdmeg, mire Damenek összeszorult a gyomra.

Némi döbbsuttyorgás hallatszott a helyiségben összegyűlt udvaroncok felől. Már így is feszült volt a légkör, ám most egyenesen vibrálni kezdett a levegő.

– Úgy gondolták, hogy a néhai hercegükről elnevezett rabszolga szórakoztatná őfelségét. Ez rossz ízlésre vall a részükről. Faragatlan népség – magyarázta Guion főtanácsos.

Laurent hangszíne ezúttal mit sem változott:

– Hallom, hogy Akielos királya talán elveszi feleségül a szeretőjét, azt a Lady Jokastét. Igaz ez?

– Nem történt hivatalos bejelentés. De azt beszélik, hogy lehetséges, igen.

– Tehát egy féreg és egy ribanc fogja irányítani az országot – összegezte Laurent. – Milyen találó!

Damen érezte, hogy a teste reagál minderre, a béklyók miatt azonban csak egy erőteljes rándulásra futotta tőle. Észrevette Laurent önelégült arckifejezését, aki elég hangosan beszélt ahhoz, hogy a jelenlévő összes udvaronc hallja.

– Odavihetjük a kereszthez, felség? – érdeklődött a fogdmeg.

– Nem – válaszolta Laurent. – Tartsátok megkötözve itt, a háremben! De előtte tanítsatok neki némi jó modort!

A két férfi, akire rábízta a feladatot, módszeres és tárgyilagos brutalitással hajtotta végre azt. Mégis volt bennük valamiféle természetes vonakodás azzal szemben, hogy visszafordíthatatlan sérülést okozzanak Damennek, elvégre a Herceg tulajdona volt.

Damen felfogta, hogy a gyűrűs férfi kiadott egy sor parancsot, aztán távozott. Tartsátok a rabszolgát megkötözve, itt a háremben, parancsolja a Herceg. Senki sem jöhet be és nem mehet ki a helyiségből, parancsolja a Herceg. Mindig álljon két őr az ajtó előtt, parancsolja a Herceg. Ne vegyétek le róla a láncot, parancsolja a Herceg.

Bár a két férfi továbbra is a közelben maradt, úgy tűnt, az ütések meggritkáltak. Damen lassan négykézlábra tápászkodott. A bátor szívósságnak volt egy kedvező hozadéka: mostanra legalább már tökéletesen kitisztult a feje. Az ütlegeknél rosszabb volt a szemle. Jobban megrázta, mint amennyire be akarta vallani. Ha a nyakörv láncja nem lett volna olyan rövid – és annyira lehetetlenül strapabíró –, talán tiltakozott volna a korábbi fogadalma ellenére. Ismerte, milyen fennhéjázó nemzet ez. Tudta, mit gondolnak az ő népéről a vereiek. Barbárok. Rabszolgák. Damen összeszedte minden jó szándékát, és tűrt.

De a Herceg, Laurent... Elviselhetetlen volt az elkényeztetettek pökhendiségének és a kicsinyes gyűlölködésnek az a fajta elegye, ami áradt belőle.

– Nem úgy fest, mint egy házi kedvenc – jegyezte meg a magasabbik férfi.

– Hallottad, hogy ágyas rabszolga Akielosból – felelte a másik.

– Szerinted meghágja a Herceg? – kérdezte hitetlenkedve az első.

– Inkább fordítva.

– Elég jó kis parancs egy ágyas rabszolgának – töprengett el a magasabbik a témán, mire a másik csak morgott egyet válaszul. – Gondolj bele, milyen lehet megdöngetni a Herceget!

Szerintem nagyjából olyan, mint lefeküdni egy mérges kígyóval – gondolta Damen, de ezt megtartotta magának.

Amint a férfiak elmentek, felmérte a helyzetet. A szabadulására egyelőre nem volt esély. Megint eloldozták a kezét, és meghosszabbították a láncot a nyakörvén, ám az túl vastag volt, hogy el lehessen távolítani a vashorogról a padlón. Mint ahogy a nyakörvet sem lehet kicsatolni. Aranyból készült, ami elvileg puha fém, ugyanakkor túl

vastag volt ahhoz, hogy formálni lehessen, és szüntelenül a nyakára nehezedett. Felvetődött benne, milyen nevetséges dolog egy rabszolgára arany nyakörvet tenni. Az aranybilincs még nagyobb botorság. Fegyverként lehet majd őket használni egy közelharc során, és fízetőszerszámként a visszaúton Akielosba.

Arra jutott, hogy ha megőrzi az éberségét, miközben engedelmességet színlel, akkor majd eljön a lehetőség. A lánc elég hosszú volt ahhoz, hogy nagyjából három lépést bármely irányba megtehesse. Bőven elérte a fából készült vizeskancsót. Kényelmesen leheveredhetett a párnákra, sőt még könnyíthetett is magán egy aranyozott rézedénybe. Nem kábították el, és nem is verték eszméletlenre furkósbottal, ahogyan az Akielosban történt. Csak két ór állt az ajtóban. Retesz nélküli volt az ablak.

A szabadság elérhető közelségben van. Ha nem is most, hát hamarosan.

Muszáj, hogy hamar legyen. Az idő nem Damennek dolgozott: minél tovább itt tartják, Kastor annál jobban bebetonozhatja a hatalmát. Kibíráhatatlan volt számára, hogy nem tudta, mi történik az országában, a népével, a támogatóival.

És akadt még egy probléma.

Egyelőre nem ismerte fel senki, de ez nem jelenti azt, hogy biztonságban van, és nem fognak rájönni egyszer. Akielos és Vere ritkán lépett kapcsolatba egymással a hat évvel korábbi sorsdöntő marlasi csata óta, viszont biztosan akadt még egy-két olyan ember Vere-ben, aki ismerte Damen arcát, és járt a városában.

Kastor az egyetlen olyan helyre küldte, ahol rosszabb bánásmódra számíthatott herceggként, mint rabszolgaként. Máshol, ha a fogvatartóinak egyike megtudná, ki ő, talán meg lehetne győzni, hogy segítsen: vagy azért, mert együttérezne vele a helyzete miatt, vagy

pedig a jutalomért cserébe, amiben Damen támogatói részesítenék Akielosban. De itt, Vere-ben nem ez a helyzet. Itt nem kockáztathat.

Eszébe jutottak apja szavai a marlasi csata előestéjén: figyelmeztette, hogy harcoljon, és soha ne bízson, mert egy vere-i sohasem tartja be az ígérését. A csatatéren bebizonyosodott, hogy az apjának igaza volt.

Damen inkább nem gondolt az apjára.

Az tűnt a legjobb ötletnek, ha kipiheni magát. Erre a következtésre jutva ivott a kancsóból, és nézte, ahogy a késő délutáni fények lassan kialszanak a szobában. Amikor besötétedett, sajgó testével elnyúlt a párnákon, s végül elaludt.

Majd felébredt. Valaki addig rángatta a láncra vert nyakörvénel fogva, amíg talpra nem állt, az oldalán két arctalan őrrrel, akik közül az egyik pontosan olyan volt, mint a másik.

Fénybe borult a szoba, amikor egy szolga fáklyákat gyújtott, és behelyezte azokat a fali tartókba. Nem volt túl tágas a helyiség, a fáklyák lobogása pedig különös árnyjátékot vetített mindenhova.

A sürgés-forgás középpontjában állva, hűvös kék szemekkel Laurent figyelte őt.

Laurent-t mintha elnyomta volna komoly, sötétkék ruházata: nyakától a lábujjáig befedte, hosszú ujjja egészen a csuklójáig ért, és nem látszott rajta olyan nyílás, amit ne fogott volna össze olyan bonyolult zsinórsorozat, amit nagyjából egy órába telne kioldozni. A fáklyák meleg fénye mit sem enyhített az összképen.

Damen semmi olyat nem látott, ami ne erősítette volna meg a korábbi véleményét: elkényeztetett rohadék. Laurent félig csukott

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

szemhéja és lebiggyedő szája egy léha arisztokrata borgőzös éjszakájáról árulkodott.

– Gondolkodtam rajta, mihez kezdjek veled – szólt Laurent. – Betörhetnék korbáccsal, egy póznához kötözve. Vagy talán használhatnák arra, amire Kastor szánt. Szerintem az utóbbi igencsak kedvemre való volna.

Közelebb jött, mígnem már csak négylépésnyi távolságra volt. Gondosan megválasztotta a távolságot. Damen úgy látta, hogy ha teljesen megfeszíti a láncot, akkor szinte már egymáshoz érhetnek, de épp csak alig.

– Nincs semmi mondanivalód? Ne mondd, hogy félénk lettél most, hogy kettesben vagyunk...!

Laurent bársonyos hangja sem biztató, sem kellemes nem volt.

– Azt hittem, sohasem mocskolnád be magadat egy barbárral – válaszolta Damen. Figyelt rá, hogy tárgyilagos maradjon a hangja, miközben érezte a szívverését.

– Nem is tenném – helyeselt Laurent. – De ha átadlak az egyik őrnek, talán lesüllyedsz odáig, hogy nézzem.

Damen érezte, hogy összehúzza magát, és képtelen volt leplezni az arckifejezését.

– Nem tetszik az ötlet? – kérdezte Laurent. – Talán tudok jobbat. Gyere ide!

Damenben bizalmatlanság és utálat kavargott Laurent iránt, de felidézte a helyzetét. Akielosban vergődött a béklyók szorításában, mire még szorosabban megkötözték. Itt viszont csak egy rabszolga, és majd eljön a szökés lehetősége, ha nem rontja el forrófejű büszkeséggel. El tudja viselni Laurent gyerekes, piszkálódó szadizmusát. Muszáj visszajutnia Akielosba, ami most azt jelenti, hogy azt kell tennie, amit mondanak neki.